

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. М. Грушевського, буд. 5

*№ 1-КС
Від 01.04.2016*

Конституційний Суд України
01033, Київ-33, вул. Жилинська, 14

Суб'єкти права на конституційне подання
45 народних депутатів України

Уповноважені за дорученням:

Народні депутати України:
Королівська Наталія Юріївна
01008, Україна, м. Київ,
вул. Грушевського, 5
Ел. пошта: Korolevska.Nataliia@rada.gov.ua
Тел: (044) 255-45-09

Німченко Василь Іванович
01008, Україна, м. Київ,
вул. Грушевського, 5
Ел. пошта: Nimchenko.Vasyl@rada.gov.ua
Тел: (044) 255-35-13

Шпенів Дмитро Юрійович
01008, Україна, м. Київ,
вул. Грушевського, 5
Ел. пошта: Shpenov.Dmytro@rada.gov.ua
Тел: (044) 255-31-38

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

**щодо відповідності Конституції України (конституційності)
положень абзацу другого пункту 2 та пункту 15 розділу I
Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів
України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII**

Відповідно до статей 147 і 150 Конституції України, пункту першого статті 13, статей 39, 40 Закону України від 16 жовтня 1996 року № 422/96-ВР "Про Конституційний Суд України" звертаємося до Конституційного Суду

України із клопотанням про визнання неконституційними абзацу другого пункту 2 та пункту 15 в частині виключення слів "але не менше 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку" розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII (далі – Закон № 911).

Прийнятим Верховною Радою України Законом № 911 внесено зміни, зокрема, до Сімейного кодексу України від 10 січня 2002 року № 2947-III (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 21-22, ст. 135) та Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" від 21 листопада 1992 року № 2811-XII (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 20, ст. 102), якими скасовано мінімальний гарантований рівень таких видів державної соціальної допомоги як:

- 1) допомога дітям, батьки яких ухиляються від сплати аліментів, не мають можливості утримувати дитину або місце проживання їх невідоме;
- 2) допомога на дітей одиницями матерям.

На виконання вимог пункту 4 частини другої статті 39 Закону України "Про Конституційний Суд України" наводимо правове обґрунтування невідповідності абзацу другого пункту 2 та пункту 15 в частині виключення слів "але не менше 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку" розділу I Закону № 911 статтям 8, 21, 22, 46 Конституції України (неконституційності).

1. Стаття 22 Основного Закону України зазначає: права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними; конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані; при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Аналізуючи категорію "звуження змісту прав і свобод" Конституційний Суд України в мотивувальній частині свого Рішення від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання) констатував: "Зміст прав і свобод людини - це умови і засоби, які визначають матеріальні та духовні можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування і розвитку. Обсяг прав людини - це кількісні показники відповідних можливостей, які характеризують його множинність, величину, інтенсивність і ступінь прояву та виражені у певних одиницях виміру.

Звуження змісту прав і свобод означає зменшення ознак, змістовних характеристик можливостей людини, які відображаються відповідними правами та свободами, тобто якісних характеристик права. Звуження обсягу прав і свобод - це зменшення кола суб'єктів, розміру території, часу, розміру або кількості благ чи будь-яких інших кількісно вимірюваних показників використання прав і свобод, тобто їх кількісної характеристики" (абзаци п'ятий, шостий пункту 4).

Крім того, Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 (справа про постійне користування земельними ділянками) роз'яснив своє розуміння словосполучення "звуження змісту та обсягу прав і свобод людини і громадянина", що міститься в частині третій статті 22 Конституції України. Так, Конституційний Суд України вважає, що "конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя). Скасування конституційних прав і свобод - це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини - це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними". При цьому Конституційний Суд України зазначив, що "загальновизнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена".

У зв'язку із цим Конституційний Суд України вважає, що визнання Законом правових актів такими, що втратили чинність, зупинення їх дії, внесення до них змін і доповнень стосовно закріплених в них прав і свобод людини і громадянина є скасуванням або обмеженням цих прав і свобод.

Оскаржувані норми Закону № 911 порушують статтю 22 Конституції України, оскільки звузили коло суб'єктів, які раніше мали відповідні соціальні права та гарантії, що відповідно до правової позиції Конституційного Суду України, викладеній у Рішенні від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005, є звуженням обсягу прав і свобод.

На підтвердження позиції про звуження кола суб'єктів відповідних прав слід проаналізувати положення Закону № 911 та законодавчі акти, до яких ним внесено зміни.

Частиною восьмою статті 181 Сімейного кодексу України передбачено призначення тимчасової державної допомоги дитині у разі, якщо місце проживання чи перебування батьків невідоме, або вони ухиляються від сплати аліментів, або не мають можливості утримувати дитину. Виплата цієї допомоги здійснюється за рахунок коштів Державного бюджету України.

До внесення змін згідно із Законом № 911 було передбачено виплату тимчасової допомоги у розмірі не менше ніж 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, тобто вона призначалася всім одержувачам, які зверталися за її призначенням у зв'язку з наявністю відповідних обставин та не залежала від рівня доходу сім'ї.

Проте, абзацом другим пункту 2 розділу I Закону № 911 було внесено зміни до частини восьмої статті 181 Сімейного кодексу України, якими слова та цифри "яка не може бути меншою ніж 30 відсотків прожиткового мінімуму

для дитини відповідного віку" замінено словами "з урахуванням матеріального стану сім'ї, у якій виховується дитина".

В результаті внесених змін частина одержувачів втратила право на виплату тимчасової допомоги, оскільки рівень доходу сім'ї перевищує межу, яка дозволяє призначати тимчасову допомогу.

Для більш точного визначення розміру тимчасової допомоги слід звернутися до Порядку призначення та виплати тимчасової державної допомоги дітям, батьки яких ухиляються від сплати аліментів, не мають можливості утримувати дитину або місце проживання їх невідоме, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22 лютого 2006 р. № 189 (Офіційний вісник України, 2006 р., № 8, ст. 446 з подальшими змінами).

Так, відповідно до пункту 8 зазначеного Порядку тимчасова допомога надається на дітей у розмірі, що дорівнює різниці між 50 відсотками прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку та середньомісячним сукупним доходом сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців.

Тобто, якщо середньомісячний сукупний дохід сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців буде вищим за 50 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, допомога призначатися не буде.

Подібна ситуація склалася із розміром допомоги на дітей одиноким матерям, яка передбачена Законом України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми". Так, зокрема, частиною першою статті 18³ встановлено, що допомога на дітей одиноким матерям, одиноким усиновлювачам, матері (батьку) у разі смерті одного з батьків, які мають дітей віком до 18 років (якщо діти навчаються за денною формою навчання у загальноосвітніх, професійно-технічних, а також вищих навчальних закладах I-IV рівнів акредитації, - до закінчення такими дітьми навчальних закладів, але не довше ніж до досягнення ними 23 років), надається у розмірі, що дорівнює різниці між 100 відсотками прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку та середньомісячним сукупним доходом сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні шість місяців.

Проте, до внесення змін згідно із Законом № 911 частина перша статті 18³ містила норму, яка гарантувала виплату вказаної допомоги на рівні не менше 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку.

Проте, пунктом 15 розділу I Закону № 911 було внесено зміни до частини першої статті 18³ Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми", якими, зокрема, слова "але не менше 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку" виключено.

В результаті внесених змін частина одержувачів втратила право на допомогу одиноким матерям, оскільки її виплата залежатиме виключно від рівня доходу сім'ї.

Таким чином, виходячи з наведеного, суб'єкти конституційного подання дійшли висновку, що положення абзацу другого пункту 2 та пункту 15 в частині виключення слів "але не менше 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку" розділу I Закону № 911 скасовують та обмежують конституційні права громадян на соціальний захист, встановлені законами України компенсації та гарантії, розміри та порядок їх надання, чим грубо порушують приписи частин другої та третьої статті 22 Конституції України, згідно з якими конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані, при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

2. Відповідно до статті 21 Основного Закону України усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Проте, у протиріччя статті 21 Конституції України Верховна Рада України відійшла від припису про непорушність прав і свобод людини та шляхом прийняття закону фактично порушила конкретні права на соціальний захист окремих категорій громадян – отримувачів допомоги дітям, батьки яких ухиляються від сплати аліментів, не мають можливості утримувати дитину або місце проживання їх невідоме та допомога на дітей одиницями матерям.

Суб'єкти права на конституційне подання вважають, що порушення прав та свобод зазначених осіб можна охарактеризувати як звуження кола суб'єктів, що отримуватимуть конкретні права і свободи, тобто зменшення кількості осіб, на які поширюватимуться певні права і свободи. Тому у цьому вбачається порушення оспорюваними нормами приписів статті 21 Конституції України.

3. У статті 46 Конституції України законодавець визначив одне із основних прав громадян - право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Положення Закону № 911, які пропонується визнати неконституційними, порушують права на соціальний захист значної кількості осіб.

Приймаючи закони, які визначають певні соціальні права громадян, Верховна Рада України вирішує завдання посилення соціальної захищеності окремих категорій населення шляхом надання пільг і державної соціальної підтримки, створення належних умов для життєзабезпечення, поліпшення їх матеріального становища, забезпечення прав на охорону їх життя, здоров'я, освіти, тощо.

Разом з тим, шляхом скасування певних пільг, гарантій та компенсацій, яке відбувається згодом, держава доводить своє небажання або

неспроможність виконувати взяті на себе раніше соціальні зобов'язання, чим порушує приписи Конституції України.

На цьому наголошує Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 9 липня 2007 року № 6-рп/2007. Так, зокрема, він висловлює позицію про те, що "невиконання державою взятих на себе соціальних зобов'язань порушує принцип соціальної, правової держави (стаття 1 Конституції України). Конституційний Суд України, зокрема, вважає, що утверджуючи і забезпечуючи права і свободи громадян, держава окремими законами України встановила певні соціальні пільги, компенсації і гарантії, що є складовою конституційного права на соціальний захист і юридичними засобами здійснення цього права, а тому відповідно до частини другої статті 6, частини другої статті 19, частини першої статті 68 Конституції України вони є загальнообов'язковими, однаковою мірою мають додержуватися органами державної влади, місцевого самоврядування, їх посадовими особами. Невиконання державою своїх соціальних зобов'язань щодо окремих осіб ставить громадян у нерівні умови, підриває принцип довіри особи до держави, що закономірно призводить до порушення принципів соціальної, правової держави. Принципи соціальної держави втілено також у ратифікованих Україною міжнародних актах: Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права 1966 року, Європейській соціальній хартії (переглянутій) 1996 року, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, та рішеннях Європейського суду з прав людини. Зокрема, згідно зі статтею 12 Європейської соціальної хартії (переглянутої) 1996 року держава зобов'язана підтримувати функціонування системи соціального забезпечення, її задовільний рівень, докладати зусиль для її поступового посилення тощо".

Таким чином слід підсумувати, що з прийняттям оскаржуваних змін до Сімейного кодексу України та Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" в частині звуження певних прав і свобод, відбулося порушення статті 46 Конституції України, яке полягає у невиконанні державою свого обов'язку матеріально забезпечувати громадян у випадках, передбачених законом.

4. Друге речення частини другої статті 8 Конституції України визначає, що Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Враховуючи вищенаведене обґрунтування щодо невідповідності окремих положень абзацу другого пункту 2 та пункту 15 розділу I Закону № 911 статтям 21, 22 та 46 Конституції України суб'єкти права на конституційне подання дійшли висновку, що при прийнятті цього Закону Верховною Радою України порушено також приписи частини другої статті 8 Конституції України, оскільки вона прийняла закон, окремі норми якого суперечать Конституції України.

У підтвердження позиції про порушення Законом № 911 норм Конституції України та необхідності дотримання її положень під час

законодавчих процедур слід звернути увагу на думку наукових консультантів Головного науково-експертного управління Апарату Верховної Ради України.

Так, у своєму Висновку (п. 1.4) ще на момент розгляду Парламентом проекту Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" (реєстр. № 3628 від 11.12.2015), аналізуючи зміни до Сімейного кодексу України та Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми", Головне управління вказує, що при ініціюванні перегляду умов здійснення соціального захисту в Україні слід виходити із конституційних положень щодо невідчужуваності і непорушності прав людини (стаття 21) та недопустимості звуження їх змісту і обсягу при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів (стаття 22).

При цьому Головне управління вважає, що у законопроекті пропонується суттєво скоротити виплату державної допомоги на дитину, що надається у разі, якщо місце проживання чи перебування батьків невідоме, або вони ухиляються від сплати аліментів, або не мають можливості утримувати дитину (стаття 181 Сімейного кодексу України) та державної допомоги на дітей одиницями матерям, одиницями усиновлювачам, матері (батьку) у разі смерті одного з батьків, які мають дітей віком до 18 років (стаття 18-3 Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми").

Окремо слід зазначити, що Конституційний Суд України неодноразово розглядав справи і приймав рішення, у яких визнавав окремі положення законів щодо зупинення або обмеження пільг, компенсацій і гарантій такими, що не відповідають Конституції України (рішення Конституційного Суду України від 20 березня 2002 року № 5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій), від 17 березня 2004 року № 7-рп/2004 (справа про соціальний захист військовослужбовців та працівників правоохоронних органів), від 1 грудня 2004 року № 20-рп/2004 (справа про зупинення дії або обмеження пільг, компенсацій і гарантій), від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання). Проте, незважаючи на зазначені рішення Конституційного Суду України, Верховною Радою України регулярно приймаються закони, якими здійснюється зупинення дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій або внесення до них змін, скасування чи обмеження пільг, компенсацій і гарантій, а також встановлюється інше правове регулювання відносин, ніж передбачено законами України. Одним із прикладів таких порушень Конституції України є Закон № 911, з приводу окремих положень якого є наявність спору щодо їх конституційності.

Абсолютно безспірним і очевидним є те, що у своїх рішеннях щодо пільг і компенсацій Конституційний Суд України закладав основоположний принцип - рівень соціальної забезпеченості, який раніше був встановлений законами для громадян України, не може бути обмеженим.

На нашу думку, цей принцип має бути забезпечений шляхом неприйняття законодавчих ініціатив, які направлені на будь-яке звуження, зменшення чи обмеження закріплених у законах прав, свобод, пільг, гарантій,

різного виду державної соціальної допомоги та компенсацій. А у разі прийняття таких ініціатив на захист громадян України має стати Конституційний Суд України, оскільки лише йому підвідомчі питання визнання законодавчих актів чи окремих їх положень неконституційними.

Таким чином, суб'єкти права на конституційне подання вважають, що положення абзацу другого пункту 2 та пункту 15 в частині виключення слів "але не менше 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку" розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII мають бути визнані такими, що не відповідають Конституції України у зв'язку з їх невідповідністю частині другій статті 8, статті 21, частині другій та третій статті 22, частині першій статті 46 Конституції України.

Згідно зі статтею 15 Закону України "Про Конституційний Суд України" підставами для прийняття Конституційним Судом України рішення щодо неконституційності правових актів повністю чи в їх окремих частинах є, зокрема, їх невідповідність Конституції України.

На підставі викладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 13, 39, 40, та 71 Закону України "Про Конституційний Суд України",

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням.

2. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) наступні положення Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII:

- абзац другий пункту 2 розділу I;
- частина пункту 15 розділу I, а саме: слова "а слова "але не менше 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку" виключити".

3. Визнати конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням невідкладним.

4. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням народних депутатів України:

Королевську Наталію Юрїївну;
Німченка Василя Івановича;
Шпенова Дмитра Юрїйовича.

Перелік документів, що додаються:

1. витяг із Конституції України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР;
2. витяг із Закону України "Про Конституційний Суд України" від 16 жовтня 1996 року № 422/96-ВР;
3. витяг із Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII;
4. витяг із Сімейного кодексу України від 10 січня 2002 року № 2947-III;
5. витяг із Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" від 21 листопада 1992 року № 2811-XII;
6. постанова Кабінету Міністрів України від 22 лютого 2006 р. № 189 "Про затвердження Порядку призначення та виплати тимчасової державної допомоги дітям, батьки яких ухиляються від сплати аліментів, не мають можливості утримувати дитину або місце проживання їх невідоме";
7. Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005;
8. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005;
9. Рішення Конституційного Суду України від 9 липня 2007 року № 6-рп/2007;
10. Висновок Головного науково-експертного управління Апарату Верховної Ради України до проекту Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" (реєстр. № 3628 від 11.12.2015);
11. два примірники конституційного подання та доданих до нього матеріалів.

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) положень абзацу другого пункту 2 та пункту 15
розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих
актів України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Бойко Юрій Анатолійович	160	
2.	Бакулін Євген Миколайович	308	
3.	Балицький Євген Віталійович	284	
4.	Бахтеєва Тетяна Дмитрівна	168	
5.	Білий Олексій Петрович	164	
6.	Вілкул Олександр Юрійович	161	
7.	Воропаєв Юрій Миколайович	172	
8.	Гальченко Андрій Володимирович	247	
9.	Гусак Володимир Георгійович	174	
10.	Добкін Дмитро Маркович	376	
11.	Добкін Михайло Маркович	162	
12.	Долженков Олександр Валерійович	162	

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) положень абзацу другого пункту 2 та пункту 15
розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих
актів України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
13.	Дунаєв Сергій Володимирович	309	
14.	Звягільський Юхим Леонідович		
15.	Юффе Юлій Якович	310	
16.	Кісельов Андрій Миколайович	176	
17.	Козак Тарас Романович	173	
18.	Колесніков Дмитро Валерійович	180	
19.	Королевська Наталія Юріївна	167	
20.	Ларін Сергій Миколайович	165	
21.	Львовчкін Сергій Володимирович	171	
22.	Львовчкіна Юлія Володимирівна	175	
23.	Мартовицький Артур Володимирович	251	
24.	Матвієнков Сергій Анатолійович	263	

10 / дванадцять підписів.

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) положень абзацу другого пункту 2 та пункту 15
розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих
актів України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
25.	Мирний Іван Миколайович	147	
26.	Мірошніченко Юрій Романович	179	
27.	Мураєв Євгеній Володимирович	379	
28.	Мороко Юрій Миколайович	178	
29.	Нечаєв Олександр Ігоревич	185	
30.	Німченко Василь Іванович	184	
31.	Новинський Вадим Владиславович	170	
32.	Омельянович Денис Сергійович	259	
33.	Павленко Юрій Олексійович	183	
34.	Павлов Костянтин Юрійович	246	
35.	Пап'єв Михайло Миколайович	181	
36.	Рабінович Вадим Зіновійович	162	

11 Громадянська ініціатива

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу другого пункту 2 та пункту 15 розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
37.	Сажко Сергій Миколайович	265	
38.	Скорик Микола Леонідович	169	
39.	Солод Юрій Васильович	257	
40.	Шенцев Дмитро Олексійович	374	
41.	Шпенюв Дмитро Юрійович	252	
42.	Шурма Ігор Михайлович	186	
43.	Шуфрич Нестор Іванович	166	
44.	Бандуров Володимир Володимирович	283	
45.	Кучер Ігор Іванович	344	
46.	Безбаб Ігор Іванович	299	
47.	Скорик Сергій Сергій Васильович	235	
48.	Лещенко Антон Володимирович	398	

12 (дванадцять) підписів

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) положень абзацу другого пункту 2 та пункту 15
розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих
актів України" від 24 грудня 2015 року № 911-VIII

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
49.	<i>Остапуке Віктор Михайлович</i>	<i>1375</i>	
	<i>Всього: 45 (сорок п'ять) підписів народних депутатів України</i>		
	<i>Керівник Управління кадрів</i>		
			<i>В. Максименко</i> <i>21.01.2016</i>

1/09/16) підписе